

[Duborg.]

gammelt Fjendskab til. Det er § 26. Det forekommer mig at være en Paragraf, som i Regelen, og da ogsaa i Aar, faar en ufortjent let Gang her gennem Salen. Det er efter mit Skøn den farligste og mest uberegnelige af alle Afdelinger af Finansloven. Paa selve Finansloven betegnes den som en Oversigt over Bevægelserne i Kassebeholdningen, i Oversigten over Statsfinanserne betegnes den som et Kapitalregnskab. Det er ikke nogen Tilfældighed, at den har to Navne, thi denne Konto er i Virkeligheden to forskellige Konti, som er slaaet sammen til een: det er baade et Kapitalregnskab og en Oversigt over Bevægelserne i Kassebeholdningen. Det er en Sammenblanding af reelle Udgifter og reelle Indtægter med store Omposterings, der i Virkeligheden ikke vedrører Statens Formueforhold. De virkelige Indtægter og de virkelige Udgifter faar jo imidlertid, uanset at det skjules ved denne Sammenblanding, reelt set lige saa afgørende Indflydelse paa Statens Balance som det ordinære Driftsregnskab, og det er i Aar som tidligere § 26, der skaber det første Grundlag for de nye Statslaan. Ser vi paa § 26 i Aar, vil vi finde, at de ordinære Indtægter der, som jo væsentlig indskrænker sig til Afskrivning paa Statsvirksomheder og til Arveafgiften, er de to Hovedposter. Desuden er der lidt Formue og Indtægt, som vanskeligt kan udredes, men det er i Sammenligning med det øvrige kun et lille Beløb, som ikke faar nævneværdig Indflydelse, og jeg skal ganske forbigaa det her, i denne Sammenligning er det uden Interesse. Man vil se, at for 1930—31 er de reelle Indtægter paa § 26 lige knap 30 Mill. Kr. De reelle Udgifter paa § 26 er dels Anlægsbudgetterne, endvidere Tilskud til private Jernbaner — det er i Virkeligheden en lige saa reel Udgift og lige saa fuldt ud tabte Penge som de øvrige Anlægsudgifter. Endvidere burde hertil ved en sund Statsførelse regnes de ordinære Afdrag paa Statsgælden, og vi kommer da til, at de regulære Udgifter paa § 26 i Aar er godt 57 Mill. Kr. Der er derfor et Underskud i Aar paa § 26 af knapt 28 Mill. Kr., og man behøver jo ikke at være i Besiddelse af nogen Spaadomsevne for at sige, at et saadant Underskud, sandsynligvis i Forbindelse med et Underskud paa Driftsregnskabet, med stærke Skridt fører frem mod et nyt Statslaan. Dette, at Underskuddet dækkes 1 Aar, 2 Aar, maaske 3 Aar ved Forbrug af Beholdningerne, ved Overtræk i Nationalbanken, forandrer jo intet som helst i det virkelige Forhold, at der skabes et Underskud, og Under-

skuddet skal, før eller senere, dækkes ved et nyt Statslaan. Det faktiske er, at Statens Beholdninger forringes med det Underskud, der er paa § 26.

Nu skal jeg villigt indrømme, at det jo ikke er noget nyt, Socialdemokratiet har indført. Dette Forhold angaaende § 26 er en gammel Historie, men selv om den er gammel, kan jeg nu ikke erkende, at den er god, og selv om jeg paa visse Omraader anerkender den højtærede Finansministers tekniske Reform af Finansloven, maa jeg sige, at den for dette vigtige Afsnits Vedkommende langtfra er ført til Bunds, og vi er langtfra naaet til, hvad man maa forlange af moderne Regnskabsførelse; Regnskabet har ikke faaet en saadan Form, at et stort Selskab, et privat Selskab, overhovedet kunde godkende en saadan Opgørelse af Formue og Regnskab, som Staten anvender.

Hvis vi ser paa den foregaaende Finanslov, der jo er Venstres sidste Finanslov, og som giver det sidste og afgørende Udtryk for Virkningen af Venstres Finanspolitik, saa vil vi se, at der ogsaa der, forudsat at Opgørelsen foretages paa samme Maade, er et Underskud paa § 26. Der er et Underskud paa 21 Mill. Kr., men til Gengæld er der et Overskud paa 6,2 Mill. Kr. paa Driftsregnskabet, saaledes at det virkelige Underskud bliver ca. 15 Mill. Kr., og saa er, som jeg nævnte før, de ordinære Afdrag paa Statsgælden indbefattet. Hvis man regner disse Afdrag som en Formueforbedring, hvad de jo virkelig er, og derfor mener, at de kan regnes fra ved en saadan Opgørelse, saa er der faktisk i Fjor et Netto-Overskud. Jeg kan dog ikke erkende, at det Netto-Overskud, der var i Fjor, og som kun kunde dække godt Fjerdeparten af det ordinære Afdrag paa Statsgælden, er tilstrækkeligt. Det er ikke tilstrækkeligt; Statsgælden er saa stor, at enhver Finansledelse, der ikke regner med at kunne foretage de ordinære Afdrag paa Statsgælden uden Optagelse af nye Laan, ikke handler tilfredsstillende med vort Finansvæsen. Vi maa naa til, at Statsgælden gaar ned med de ordinære Afdrag, og vi skal ikke mene, at det ordinære Afdrag er særlig stort, for det er i Virkeligheden saaledes, at selv med det vil det vare en meget lang Aarrække, før Krigstidens Gæld er afviklet.

Jeg vil gerne pointere, at naar jeg nu her som Medlem af Venstre drager dette frem, sker det ogsaa ud fra den Betragtning, at hvis Venstres Finanspolitik var blevet ført videre paa samme Maade som i de foregaaende Aar, vilde vi nu være tæt ved eller